

at vildlede Arbejderne, om jeg saa maa sige, idet man siger: Vi ville i langt høiere Grad gjøre Noget for Arbejderne, end Socialdemokratiet vil, thi de Fordringer, det opstiller, ere uopnaaelige under de nuværende Forhold, det er i det Hele taget Utopier. Vi derimod skulle ved en virkelig Socialreform opnaa at faae Ting gennemførte, saaledes som de nuværende Forhold ere, hvilke virkelig ville være til Gavn for Arbejderne og navnlig ville gavne langt hurtigere end alt det, som de, der kun have Socialdemokratiet paa deres Program, ville skaffe Arbejderne. Det er det, der, saa vidt jeg kan se, har differet det konservative Parti det Standpunkt, som nu er gjældende. Hvorvidt det vil lykkes de Konservative at gennemføre deres Politisk og sociale Reform, skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa her. Jeg tror det ikke. Socialdemokraterne vil de ikke kunne faae til at mene, at de Herrers Socialpolitik skulde indholde noget for Arbejderne Bedre end det, Socialdemokraterne fordre, at de ene og alene ere i Stand til at gennemføre virkelig gennemgribende Reforme for Arbejderne. Om de skulde kunne faae andre Borgere og politiske Medlemmer af Samfundet til at tro derpaa, veed jeg ikke. Overfor den Bemærkning, der ligeledes kom fra det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen), at man undertiden fra yderlig-gaaende Oppositionsmænds Side hørte, at Embedsmændene „laa paa Lur“ efter Statskassens Penge og i det Hele havde Øyst til at fede sig paa Statskassens Bekostning, skal jeg sige, at jeg veed ikke, om det ærede Medlem derved sigtede til Udtalelser, som faldt her i Salen i Lørdags ved Behandlingen af forskjellige Pensionslove (H. Jensen: Nei, da var jeg her slet ikke). Saa vil jeg sige, at noget Saadant vistnok naeppe er bleven udtalt af det Parti, hvortil jeg hører, i alt Fald ikke her i Salen. Jeg mener nemlig, at det ikke er rigtigt at udtrykke sig paa denne Maade, at Noget „ligger paa Lur“ efter Statskassens Penge, og det mener det ærede Medlem jo heller ikke. Jeg mener, at alle Statens Borgere gjøre Ret i at søge at sikke sig ved Statshjælp. Jeg mener, at det er rigtigt af Embedsmændene, at de vente Hjælp fra Staten til Gjengjæld for deres Arbejde, at de søge ved Staten at sikke sig deres Existent's som Løn for det Arbejde, de udføre, og jeg mener derfor ogsaa, at det er ganske naturligt, at andre Statsborgere, naar de ere stedte i Nød, henvende sig til Staten for at faae Hjælp, naar de ikke ere i Stand til at opretholde sig ved egne Kræfter, og de forresten ere nyttige

Statsborgere. Jeg tror som det ærede Medlem, at det ikke er rigtigt at sige om Embedsmændene, at de ligge paa Lur efter Statens Penge, og det tror jeg heller ikke, at de gjør, men jeg tror, at Embedsmændene bestræbe sig for at opnaa Sikkerhed i økonomisk Henseende ved at henvende sig til Staten og Statskassen, og det er min Mening, at det Parti, som særlig Embedsstanden har staaet i nær Forbindelse med i Fortiden, har sikket disse sine Meningsfæller ret godt. Det er jo det nationalliberale Parti, der i sin Tid har faaet indført de gjældende Lønninger og Pensioner og i det Hele sikket de Folks Existent's, som har udført, hvad Partiet fordrede, men derfor mener jeg ogsaa, at det er rigtigt, at vi Andre, efter at disse ere forsyndne fra Magten, bestræbe os for om muligt at sikke andre Samfundsborgere ved de Midler, som findes i Statskassen, men jeg anser det ikke for rigtigt, at der hos disse Borgere opvojer Troen paa, at vi „ligge paa Lur“ efter Statskassens Penge. Det er ingenlunde Tilfældet, vor Mening er at gaa fuldstændig aabentlyst til Værks. Overfor det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinejen) skal jeg kun bemærke, at det forekommer mig, at han har lidt ondt ved at forstaa mine Udtalelser. Jeg har ikke sagt, at Landstinget mangler Sympathi for Arbejderne; jeg har sagt, at der i Landstinget er udtalt, at man manglede Sympathi for Forslaget, og at dette gjentagne Gange bestemt har vilst sig. Det ærede Medlem gjorde dette til, at jeg havde udtalt, at Landstinget manglede Sympathi for Arbejderne, men det er ikke rigtigt, Tidenden vil forøvrigt vise, hvorledes mine Udtalelser lod. I ethvert Tilfælde var det min Mening at sige, at der manglede Sympathi i Landstinget for Forslaget, og det har den ærede Ordfører jo ogsaa udtalt. Naar det ærede Medlem begyndte med at udtale, at det ikke fra hans og Meningsfællers Side var sagt, at det stred mod Arbejdernes Værsfølelse at modtage saadanne Gaver, som her bleve budte dem, saa kan jeg naturligvis ikke forbyde det ærede Medlem nu at søge at motivere sine Udtalelser paa den Maade, som han gjorde det, men jeg tror nok, at ærede Medlemmer ville indrømme mig, at er der Noget, som de Herrer have agiteret med, er det dette Spørgsmaal om Almisse til Arbejderne. Det har lydt hele Landet over paa alle deres Møder, og det er en Sag, som de have holdt frem for Øyset til enhver Tid, at det er os, som ville give Arbejderne Almisse, medens de selv bød dem Arbejde. Og de have sagt, at det stred imod enhver hæderlig